

עפ"ג 54063/10/19 JUN WANG נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

18 בדצמבר 2019	בפני כב' ס. הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד
עפ"ג 54063-10-19 WANG נ' מדינת ישראל	כב' השופטת רז-לוי
	כב' השופטת גילת שלו
	המערער:
	JUN WANG
	נגד
	מדינת ישראל
	המשיבה:

פסק דין

המערער, תושב סין שנכנס לישראל באשרת עבודה והמשיך לשהות בה במהלך כל שנת 2016 ללא היתר, הורשע על פי הודאתו בעבירה של שהייה בישראל שלא כחוק; 18 עבירות של גביה או קבלה של תשלומים מעובד זר על ידי מי שאינו לשכה פרטית; עבירה של איסור פעולה ברכוש אסור; ושתי עבירות של השתמטות מתשלום מס תוך שימוש במרמה, ערמה ותחבולה.

כתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודה המערער מתאר את המסכת הבאה -

בסוף שנת 2014, המערער סיכם עם מנהלי חברת "עיסא חורי", כי יתווך בין החברה לבין חברות כח אדם בסין להבאת עובדים בתחום הרתכות מסין לישראל, וזאת מבלי שקיבל היתר מיוחד לכך משר הפנים, כנדרש בחוק שירות התעסוקה. בהמשך לכך, הוא תיווך בין בן דודו, מנהלה של חברת כח אדם סינית, לבין המנהלים בחברת "עיסא חורי" בעסקה שבמסגרתה בן דודו יספק לחברת עיסא חורי שמונה עובדים, והחברה תקבל עבור העסקת כל אחד מהעובדים סך של \$ 15,000, המהווה תשלום אסור בקשר לתיווך עבודה. עבור תיווך זה קיבל המערער מהחברה הסינית סך של \$ 500 עבור כל עובד, וכן בין 7% ל-10% מהרווח הנקי של פעילות החברה בישראל, ובסה"כ קיבל המערער סך של ₪ 250,000. מנהלי חברת עיסא חורי המשיכו לעבוד מול המערער בקשר להבאת עובדים לישראל, ובמהלך שנת 2016, הגיעו לישראל 18 עובדים סינים לעבודה בחברת עיסא חורי, לאחר שניתן להם היתר כניסה על ידי רשות ההגירה, שהושג בעקבות מצג שווא שהסתיר את העובדה שהם שילמו עמלה על העסקתם (על מנת לקבל היתר להעסקת עובד זה, נדרש המעסיק להתחייב כי העובד לא נדרש לשלם עמלה או תשלום בקשר עם גיוסו). המערער ונציג חברת עיסא חורי קיבלו את העובדים בנתב"ג בהגיעם לישראל. המערער עצמו שהה בישראל במהלך כל שנת 2016 שלא כדין.

במעשיו המתוארים קיבל המערער תשלומים בקשר לתיווך עבודה על אף שאינו לשכה פרטית.

בכך שהמערער, ביחד עם החברה הסינית, קיבלו סך של \$ 540,000 מכל הפועלים עבור הגעתם לעבודה בישראל, וכספים אלו עורבבו בכלל נכסיה של החברה הסינית, רכושה של החברה הסינית הפך לרכוש אסור כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון. והמערער עצמו קיבל מהחברה הסינית עבור התיווך סכום של לפחות 500,000 ₪, שהוא רכוש אסור.

בשנים 2015 ו- 2016 המערער קיבל לידי הכנסות בסך של 250,000 ₪ לפחות, בגין עסקת התיווך של הפועלים הסינים, והוא נקט בעורמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמש ממס, בכך שלא הודיע לפקיד השומה על תחילת עיסוקו בתחום ולא ניהל ספרי חשבונות. ובשנת 2016 המערער עסק בעצמו בבניין וגם העסיק פועלים סינים בעבודות בניין, הפיק מפעילות זו הכנסה של 350,000 ₪ והוא נקט בעורמה ותחבולה, לא דיווח לרשויות על עיסוקו ולא ניהל ספרי חשבונות והכל במזיד ובכוונה להשתמט ממס.

הודאת המערער באה במסגרת הסדר טיעון, במסגרתו הסכימו הצדדים שהתביעה תעתור לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, וההגנה תטען לרכיב המאסר כראות עיניה, והוסכם על חילוט סכום של 500,000 ₪ מהמערער.

בית המשפט קמא קבע כי מכלול מעשי המערער מהווים אירוע אחד; עמד על הערכים המוגנים בכל אחת מהעבירות בהן הורשע המערער; ציין את חומרת התנהלות המערער, אשר בחר לנצל את קשריו בסין ואת הבנת השפה, לתווך בעסקי הבאת עובדים זרים בניגוד לדין ותוך ניצול העובדים, וגביית עמלה אסורה, והכל תוך שהייה שלא כדין בישראל והעלמת מס מהכנסותיו כאן; וקבע כי מתחם העונש ההולם לכלל מעשי העבירות של המערער נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעונש הראוי למערער, בית המשפט ציין את נסיבותיו האישיות של המערער, את הודאתו ושיתוף הפעולה שלו, את הקושי שלו לשאת מאסר כתושב זר שאינו דובר את השפה, ואת החיסכון בזמן שיפוטי. ומנגד, התייחס לצורך בהרתעה, וגזר על המערער 14 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, וחילוט סך של 500,000 ₪ מכספי המערער לאוצר המדינה.

מכאן הערעור.

ב"כ המערער טען, כי מתחם העונש שנקבע על ידי בית המשפט קמא חורג מטווח הענישה שהציגו הצדדים בהסדר הטיעון, ואינו משקף את רף הענישה המקובל לכל אחת מהעבירות בהן הורשע המערער ולכולן יחד. נטען, כי בית המשפט אמנם ציין בגזר דינו שיקולים שונים בהם התחשב, אך בפועל לא ניתן לשיקולים אלה משקל בעונש שהוטל. ונטען, שעונש המאסר שנגזר על המערער מצוי ברף הענישה הגבוה של טווח הענישה שהוסכם בין הצדדים והוא סוטה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת. ב"כ המערער הוסיף וטען כי נסיבותיו האישיות של המערער מיוחדות ומצדיקות התחשבות, ועתר להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא ולהטיל על המערער עונש מאסר בעבודות שירות.

ב"כ המשיבה טען כי העונש שהוטל על המערער ראוי ואין מקום להתערב בו. הוא ציין את היקף הכספים שהתקבלו אצל המערער ואת תפקידו המשמעותי של המערער וציין את ההליכים שננקטו על ידי האחרים ואת תוצאותיהם.

קראנו את הודעת הערעור ואת כל החומרים שהוצגו לפנינו ובהם פרוטוקולי הדיון וגזר הדין של בית המשפט קמא, ושמענו את טיעוני הצדדים, ובאנו למסקנה שיש מקום להקל במידת מה בעונש המאסר של המערער.

ב"כ המערער הלן על כך שמתחם העונש ההולם שבית המשפט קבע, חורג ממתחם הענישה עליו הסכימו הצדדים בהסדר הטיעון וטען שמשום כך יש לדחותו ולקבוע מתחם עונש הולם נמוך יותר שבתורו יביא להטלת עונש קל יותר על המערער.

איננו מקבלים את הטענה.

הצדדים הסכימו בהסדר הטיעון שהתביעה תטען לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל ושההגנה תטען לענין המאסר כראות עיניה.

הסכמה זו איננה הסכמה על גבולות מתחם העונש ההולם למעשי העבירות של המערער בנסיבותיהם, אלא הסכמה על גבולות הטיעון של הצדדים לפני בית המשפט למרכיב המאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם נגזר מחומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם. בהקשר זה בית המשפט מתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המדובר איפוא בקביעה נורמטיבית של בית המשפט, הנוגעת לאיזון המתאים בין החומרה המושגית של העבירה המדוברת, החומרה הקונקרטיית של מעשה העבירה המסוים, בנסיבותיו, והענישה הנוהגת במקרים בעלי מאפיינים דומים. ככלל, קביעה זו אינה יכולה לשמש מושא להסכמה במסגרת הסדר טיעון בין התביעה להגנה.

ממילא, אין מקום לטענה שמתחם העונש ההולם שבית המשפט קבע במקרה זה חרג מהסכמת הצדדים בהסדר הטיעון.

מעשי המערער נמשכו על פני תקופה די ארוכה. סכומי הכסף שהיו מעורבים בהם, בעבירות השונות, גבוהים מאוד - המערער הודה בסעיף 14 לאישום הראשון שהוא והחברה הסינית קיבלו בצוותא סכום של \$540,000 דמי תיווך אסורים מהפועלים הסינים שהגיעו לישראל, הודה שהוא עצמו קיבל מהחברה הסינית דמי תיווך של לפחות חצי מיליון ₪, והודה שהוא העלים הכנסות אישיות בסך 600,000 ₪. ובמבט כולל, המדובר בפרשה חמורה ומשמעותית.

איננו מקבלים את טענת ב"כ המערער שבפרשה העיקרית המערער שימש אך בתפקיד של מתורגמן. כתב האישום מציין מפורשות את פעולות התיווך של המערער; הבעלים של החברה הסינית הוא בן דודו של המערער; וסכומי הכסף הנכבדים שהמערער שלשל לכיסו אינם מתאימים לשכר מתורגמן.

העונש שבית המשפט הטיל על המערער מצוי בתוך טווח העונשים שהוסכם בהסדר הטיעון והוא אינו חורג ממנו. הכלל הוא שערכאת ערעור אינה מתערבת בעונש שהוטל בערכאה הדיונית אלא אם הוא סוטה מהותית ממדיניות הענישה הראויה, או כשקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות. כלל זה תקף ביתר שאת כשמדובר בעונש המצוי בטווח הענישה שהוסכם בהסדר טיעון, שאז "נדרשות נסיבות מיוחדות וחריגות עוד יותר כדי להצדיק את ההתערבות בעונש שנגזר" (ראה ע"פ 9048/11 מוחמד נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (24.5.2012). ע"פ 6449/10 חן נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.5.2011); ע"פ 2562/10 באדיר נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.4.2012); ע"פ 4709/10 **פיצחזדה** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.5.2011); ע"פ 4921/11 **דלאשה** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (9.7.2012)).

מעשי המערער ונסיבותיהם, חלקו של המערער בפרשה, ההליכים והעונשים שהוטלו על המעורבים האחרים בפרשה, ונסיבותיו של המערער, נשקלו כראוי על ידי בית המשפט קמא. אולם נראה לנו שהתוצאה המעשית בה המערער הוא היחידי הנושא בעונש משמעותי על מעשיו הן במרכיב המאסר והן במרכיב הכספי - במהלך הדיון נמסר לנו שחברת עיסא חורי לא עמדה בהתחייבותה בנוגע לתשלום העיצום הכספי שהוטל עליה ועד כה שילמה רק סך של 300,000 ₪ - מצדיקה הקלה מסוימת בעונש המאסר של המערער. משכך, אנו מעמידים את תקופת המאסר בפועל של המערער על 12 חודשים. יתר הוראות גזר הדין יעמדו בעינם.

על המערער להתייצב לנשיאת מאסרו ביום 09.02.20 בשעה 09:00 בכלא "אשל" שבמתחם בתי הכלא בבאר-שבע, או בכלא אחר לפי הודעת שב"ס.

כל יתר תנאי השחרור הקבועים למערער, יעמדו בעינם עד להתייצבותו לנשיאת מאסרו.

ניתן והודע היום כ' כסלו תש"פ, 18/12/2019 במעמד הנוכחים.